

vendelse vilde atter for lange Tider være udelukket. Langt nøjere, end Per anede, havde Eberhard i de forløbne Aar paa Afstand fulgt hans Færd; og netop nu havde han saa sikkert troet det Tidspunkt nær, da Per — tvungen af Nød og Vanære — endelig vilde gaa i sig selv og erkende sin Skyld mod Hjemmet og Forældrene.

„Tør jeg spørge Dem,“ sagde han, da Jakobe nu tav, „er det kun *Dem*, der har ønsket denne Samtale om min Broders Forhold?“

„Ja.“

„Min Broder veed maaske slet ikke, at De vilde søge mig i denne Anledning?“

„Nej!“

„De spørger altsaa udelukkende paa egne Vegne?“

Ubehagelig berørt af hans Væsen havde Jakobe hurtigt taget sig sammen. Denne forhørmæssige Tone opæggede hende yderligere, og hun svarede afvisende:

„Som sagt — det er mig, der har ønsket denne Samtale, ikke Per.“

„Jeg kunde tænke det. Det er jo nemlig — desværre — kun altfor sandt, at min Broder i en Aarrække, ja egentlig fra sin Barndom har skilt sig fra sit Hjem. Det kan vistnok siges, at han systematisk har forhærdet sig paa dette Punkt og følt en sørgelig Glæde ved at trodse ethvert Hensyn endogsaa til dem, hvem han først og fremmest skylder Taknemlighed og Ærbødighed. Disse Løsrivelsesforsøg har jo endog strakt sig til selve Daabsnavnet. Jeg hørte, at De kaldte ham Per. Maaske veed De ikke engang af, at det er et selvgjort Navn?“

„Jeg tror, jeg har hørt det,“

„Jeg vil nu heller ikke skjule for Dem, hvad der er min bestemte Mening — og De har jo udtrykkelig ønsket en aaben Udtalelse — at ogsaa Forlovelsen med Dem er et saadant overlagt Oprør mod Hjemmet, en bevidst Fornægtelse af dets Aand —.“

Jakobe saae op med sammentrukne Bryn.

„Jeg forstaar Dem vist ikke,“ sagde hun.

„Jeg skal forsøge at forklare mig nærmere. Det er Dem næppe ganske ubekendt, at Peter Andreas er udgaaet fra et kristeligt Hjem. Selv veed han, at for hans Forældre er Kristendommen den albestemmende Livsmagt, og at de ikke anerkender nogen Lykke, hvor glimrende den maaske ellers